

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1Cob/5/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117210187
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Haitová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1117210187.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Haitovej a členiek senátu JUDr. Andrey Sedlačkovej a JUDr. Marty Šašinkovej v právnej veci žalobcu: MENDO - IN s.r.o., Stará baštová 967/1, 040 01 Košice, IČO: 36 600 547, zast.: JUDr. Rudolf Bezák, advokát, Krmanová 14, 040 01 Košice, proti žalovanému: Slovenská záručná a rozvojová banka, a. s., Štefánikova 27, 814 99 Bratislava, IČO: 00 682 420 v konaní o určenie, že žalovaný nie je majiteľom pohľadávky, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I č.k. 30Cb/19/2017-59 zo dňa 04.10.2017, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave uznesenie Okresného súdu Bratislava I č.k. 30Cb/19/2017-59 zo dňa 04.10.2017, **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zastavil konanie, žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania a žalobcovi vrátil súdny poplatok vo výške 92,80 eur. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou dňa 15.12.2016 domáhal určenia, že žalovaný nie je majiteľom pohľadávky, ako aj náhrady trov konania. V podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 27.03.2017 žalovaný namietal právomoc konajúceho súdu s poukazom na článok IX. Bod 9.7. Úverovej zmluvy, podľa ktorého sporné otázky, ktoré vzniknú zo zmluvy, budú riešiť zmluvné strany prednostne rokováním štatutárnych orgánov, resp. nimi splnomocnených zástupcov. Zmluvní účastníci sa v súlade s § 93b zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoB“) neodvolateľne dohodli, že ak nedôjde k mimosúdnej dohode, majetkový spor z tejto zmluvy rozhodne Stály rozhodcovský súd pri Asociácii bánk Slovenskej republiky, pričom uvedená rozhodcovská doložka zostala nedotknutá i po uzatvorení Dodatku č.1 a Dodatku č. 2 k Úverovej zmluve. Súd prvej inštancie s poukazom na § 5 ods. 1 a 2 a § 6 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) uviedol, že samotná existencia zmluvy o prejednaní veci pred rozhodcami (rozhodcovským súdom) ešte nezakladá nedostatok právomoci súdu na prejednanie veci. Nedostatok právomoci vec prejednať je daný iba v prípade, že žalovaný vznesie v tomto smere námietku, a to pri prvom svojom úkone vo veci samej. Dispozitívnym úkonom môžu účastníci vylúčiť zastavenie konania, ak zhodne vyhlásia, že netrvajú na zmluve, podľa ktorej sa má vec prejednať pred rozhodcami. Vyhlásenie musí byť adresované súdu a musí byť urobené najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia a ak nedošlo k jeho vyhláseniu, tak len čo bolo doručené čo len jednému z účastníkov. Súd prvej inštancie na základe námietky žalovaného uplatnenej pri jeho prvom úkone - vyjadrenie k žalobe zo dňa 20.03.2017 preskúmal predloženú Úverovú zmluvu č. UM-50737-2006 zo dňa 05.05.2006 s Dodatkom č. 1 a Dodatkom č. 2 k zmluve a dospel k záveru, že predmetná vec má byť podľa dohody účastníkov prejednaná v rozhodcovskom konaní, preto v zmysle § 6 ods. 1 CSP nemožno predmetnú vec ďalej prejednávať. Strany sporu nedoručili súdu prvej inštancie žiadne zhodné vyhlásenie účastníkov, že netrvajú na tom, aby sa predmetná vec prejednávala v rozhodcovskom konaní. Súd prvej inštancie ďalej v zmysle § 6 ods. 2 a 3 CSP, § 11 ods. 3, 4 a 6 zákona č.71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch

a poplatku za výpis z registra trestov v platnom znení rozhodol o vrátení súdneho poplatku žalobcovi kráteného o 6,70 eur. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 a 2 a § 256 ods. 1 CSP tak, že vzhľadom na dôvod zastavenia konania mal súd za to, že v danom prípade žiadna zo strán sporu procesne nezavinila zastavenie konania, a preto nie sú pri rozhodovaní o náhrade trov konania dané dôvody na použitie ustanovenia § 256 ods. 1 CSP. Ako bolo vyššie uvedené, samotná existencia zmluvy o prejednaní veci pred rozhodcami ešte nezakladá nedostatok právomoci súdu na prejednanie veci, práve naopak, o nedostatku právomoci súdu prejednať vec sa jedná iba v prípade, že žalovaný vznesie v tomto smere námietku pri prvom svojom úkone (až v tomto prípade je možné konanie zastaviť). Preto mal súd prvej inštancie za to, že v tomto prípade zastavenie konania procesne nezavinil ani žalobca, ani žalovaný, preto žiadnej zo strán sporu nepriznal náhradu trov konania.

2. Proti uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodu podľa ustanovenia § 365 odsek 1 písm. b) a písm. h) CSP. Žalobca namietal procesný postup súdu prvej inštancie, keď žalobcovi nebolo doručené podanie žalovaného, v ktorom tento vzniesol námietku podľa § 5 odsek 1 CSP. Žalobca preto nemal žiadnu možnosť vyjadriť sa k danej námietke, nakoľko sa o jej vznesení zo strany žalovaného dozvedel až z doručeného uznesenia. V odvolaní žalobca uviedol, že súd prvej inštancie vychádzal vo svojom rozhodnutí z ustanovenia odseku 9.7 Úverovej zmluvy, v ktorej si mali strany sporu na prejednanie majetkových sporov z Úverovej zmluvy dojednať právomoc Stáleho rozhodcovského súdu pri Asociácii bánk Slovenskej republiky. Žalobca namietal, že predmetná rozhodcovská zmluva vo forme rozhodcovskej doložky je neplatným právnym úkonom. Žalobca považoval za dôvod neplatnosti predmetnej rozhodcovskej doložky aj skutočnosť, že rozhodcovský súd s názvom uvedeným v odseku 9.7 Úverovej zmluvy (Stály rozhodcovský súd pri Asociácii bánk Slovenskej republiky) v čase uzatvorenia Úverovej zmluvy nejestvoval. Jediný rozhodcovský súd, ktorého zriaďovateľom bola Asociácia bánk (dnes Slovenská banková asociácia), mal názov Stály rozhodcovský súd Asociácie bánk. Pokiaľ odsek 9.7 Úverovej zmluvy uvádza iba nesprávny názov rozhodcovského súdu, bez jeho ďalšej identifikácie, ktorá by umožnila jeho správnu identifikáciu, nie je možné vysloviť zaver o platnosti a určitosti dojednania rozhodcovskej doložky. Za ďalší dôvod neplatnosti rozhodcovskej doložky považoval žalobca skutočnosť, že zástupkyne žalovaného, ktoré v jeho mene uzatvárali Úverovú zmluvu, neboli oprávnené na uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy. Uvedené oprávnenie im totiž z plnomocenstva pripojeného k Úverovej zmluve nevyplývalo. Rovnako tak zástupkyne neboli oprávnené zastupovať žalovaného pri plnení povinnosti podľa § 93b ZoB, podľa ktorého: „Banky a pobočky zahraničných bánk sú povinné ponúknuť svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy o tom, že ich prípadné vzájomné spory z obchodov [§ 5 písm. i)] budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní stálym rozhodcovským súdom zriadeným podľa osobitného zákona.“ Žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie č.k. 30Cb/19/2017-59 zo dňa 04.10.2017 zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Odvolací súd preskúmal odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v medziach dôvodov a v rozsahu odvolania podľa § 379 CSP a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, keď napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie je vecne správne.

4. Odvolací súd má zo spisového materiálu za preukázané, že žalobou zo dňa 17.01.2017 sa žalobca domáhal určenia, že žalovaný nie je majiteľom pohľadávky s príslušenstvom voči žalobcovi titulom Úverovej zmluvy č. UM-50737-2006 zo dňa 05.05.2006 s Dodatkom č. 1 a Dodatkom č. 2, ktorej predmetom bol predovšetkým záväzok žalovaného poskytnúť žalobcovi úver a záväzok žalobcu úver žalovanému vrátiť.

5. Podaním doručeným súdu dňa 27.03.2017 žalovaný namietal nedostatok právomoci konajúceho súdu s poukazom na čl. IX Bod 9.7. Úverovej zmluvy, v zmysle ktorého: „Sporné otázky ktoré vzniknú zo zmluvy, budú riešiť zmluvné strany prednostne rokovaním štatutárnych orgánov, resp. nimi splnomocnených zástupcov. Zmluvní účastníci sa v súlade s § 93b zákona o bankách neodvolateľne dohodli, že ak nedôjde k mimosúdnej dohode, majetkový spor z tejto zmluvy rozhodne Stály rozhodcovský súd pri Asociácii bánk Slovenskej republiky“, pričom zdôraznil, že Rozhodcovská doložka obsiahnutá v článku IX. bod 9.7. Úverovej zmluvy zostala jej Dodatkom č. 1 zo dňa 20.12.2006 a jej Dodatkom č. 2 zo dňa 29.04.2009 nedotknutá. Žalovaný navrhol, aby súd konanie vo veci 30Cb/3/2017 podľa § 6 ods. 1 CSP zastavil, nakoľko vec má právomoc prejednať a rozhodnúť Stály rozhodcovský súd Slovenskej bankovej asociácie v rozhodcovskom konaní.

6. Rozhodcovská zmluva je obsiahnutá v čl. IX bod 9.7 Úverovej zmluvy, uzavretej dňa 05.05.2006 medzi žalobcom a žalovaným, v zmysle ktorej nej sa zmluvné strany dohodli, že sporné otázky, ktoré vzniknú zo zmluvy, budú riešiť zmluvné strany prednostne rokováním štatutárnych orgánov, resp. nimi splnomocnených zástupcov. Zmluvní účastníci sa v súlade s § 93b ZoB neodvolateľne dohodli, že ak nedôjde k mimosúdnej dohode, majetkový spor z tejto zmluvy rozhodne Stály rozhodcovský súd pri Asociácii bánk Slovenskej republiky.

7. Odvolací súd uvádza, že Stály rozhodcovský súd Slovenskej bankovej asociácie bol zriadený 01.07.2003 podľa predpisov o rozhodcovskom konaní a osobitného zákona č. 510/2002 Z.z. o platobnom styku a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pričom tento súd sa považuje za stály rozhodcovský súd podľa zákona č. 492/2009 o platobných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorým bol zákon o platobnom styku zrušený. Zriadením Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie boli vytvorené inštitucionálne predpoklady na vytvorenie mechanizmu primeraného a efektívneho mimosúdneho riešenia sporov v oblasti poskytovania platobných služieb a vydávania a používania elektronických peňazí. V zmysle § 67 ods. 1 zákona č. 510/2002 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia Úverovej zmluvy: „Banky a pobočky zahraničných bánk sú povinné spoločne alebo prostredníctvom svojho záujmového združeniami zriadiť stály rozhodcovský súd podľa osobitného zákona so sídlom v Bratislave; štatútom tohto stáleho rozhodcovského súdu sa môžu zriadiť aj jeho pobočky.“ Vzhľadom na uvedené neobstojí preto námietka žalobcu, že Stály rozhodcovský súd pri Asociácii bánk Slovenskej republiky uvedený v odseku 9.7 Úverovej zmluvy nejestvoval, keď jediný rozhodcovský súd, ktorého zriaďovateľom bola Asociácia bánk (dnes Slovenská banková asociácia), mal názov Stály rozhodcovský súd Asociácie bánk Slovenskej republiky. Nemožno prisvedčiť tvrdeniu žalobcu, že pokiaľ odsek 9.7 Úverovej zmluvy uvádza názov rozhodcovského súdu bez ďalšej identifikácie, nie je možné vysloviť záver o neplatnosti dojednania rozhodcovskej doložky, nakoľko Stály rozhodcovský súd Slovenskej bankovej asociácie a Stály rozhodcovský súd pri Asociácii bánk Slovenskej republiky je jeden a ten istý stály rozhodcovský súd zriadený podľa osobitného zákona, pričom drobná odchýlka v podobne predložky „pri“ v označení rozhodcovského súdu nemôže založiť úvahu o neexistencii tohto súdu.

8. Ohľadom námietky žalobcu, že rozhodcovská doložka je neplatná aj z dôvodu, že zástupkyne žalovaného, ktoré v jeho mene uzatvárali Úverovú zmluvu, neboli oprávnené na uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy, keď im toto oprávnenie z plnomocenstva pripojeného k Úverovej zmluve nevyplyva, odvolací súd uvádza, že v zmysle § 31 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa pri právnom úkone možno dať zastúpiť fyzickou alebo právnickou osobou a za týmto účelom splnomocniteľ udelí plnomocnenstvo splnomocnencovi, v ktorom sa musí uviesť rozsah splnomocnencovho oprávnenia. Legálna definícia plnomocenstva v právnej úprave de lege lata nie je obsiahnutá, v odbornej literatúre je plnomocnenstvo definované ako „jedostranný právny úkon adresovaný tretím osobám, ktorým sa osvedčuje existencia a rozsah oprávnenia zástupcu konať v mene a na účet zastúpeného“ (Cirák, J. Občianskoprávny vzťah In: Lazar, J. a kol. Občianske právo hmotné. Tretie, doplnené a prepracované vydanie. Bratislava: IURA EDITION, 2006, s. 164) alebo „ktorým pri zmluvnom zastúpení zastúpený buď určitému adresátovi, alebo komukoľvek inému dáva na vedomie, že určitá osoba je oprávnená ho zastupovať a v akom rozsahu“ (Knappová, M., Švestka, J., Dvořák, J. Občianske právo hmotné. 4. aktualizované a doplnené vydání. Praha: ASPI, 2005, s. 245). Z uvedeného vyplýva, že splnomocniteľ udelí splnomocnencovi plnomocnenstvo, a v tomto sa musí uviesť rozsah splnomocnencovho oprávnenia. Nemožno preto spochybníť plnomocnenstvo zo dňa 20.07.20104 na čl. 13, udelené zástupkyňiam N.. H. B. a N.. T. Z., z ktorého nevyplyva vylúčenie uzavretia rozhodcovskej zmluvy; navyše, predmetné plnomocnenstvo udelili zástupkyňiam oprávnené osoby - N.. L.D. W. - predseda predstavenstva a generálny riaditeľ Slovenskej záručnej a rozvojovej banky, a.s., N.. T. W., S.. podpredseda predstavenstva a N.. K. U., člen predstavenstva, ktorí boli podľa výpisu z Obchodného registra SR oprávnení konať v mene žalovaného. Uvedené možno aplikovať i na ďalšiu námietku žalobcu uvedenú v jeho odvolaní, a to, že zástupkyne neboli oprávnené zastupovať žalovaného pri plnení povinnosti podľa § 93b ods. 1 ZoB v znení účinnom do 31.12.2006, podľa ktorého banky a pobočky zahraničných bánk sú povinné ponúknuť svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy o tom, že ich prípadné vzájomné spory z obchodov [§ 5 písm. i)] budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní stálym rozhodcovským súdom zriadeným podľa osobitného zákona. Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť odsek 2 uvedeného ustanovenia, v zmysle ktorého návrh rozhodcovskej zmluvy podľa odseku 1 sú banky a pobočky zahraničných bánk povinné predložiť svojim klientom najneskôr

pri uzatváraní obchodu, na ktorý sa nevzťahuje už uzavretá rozhodcovská zmluva, pričom klient nie je povinný prijať návrh rozhodcovskej zmluvy predložený podľa odseku 1; ak klient neprijme návrh rozhodcovskej zmluvy predložený podľa odseku 1, tak prípadné spory z obchodu s takýmto klientom sa riešia postupom podľa osobitných predpisov. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že zo znenia tohto ustanovenia vyplýva len povinnosť banky ponúknuť svojim klientom návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy, zároveň však z neho nevyplýva povinnosť prijať zo strany klienta návrh rozhodcovskej zmluvy, pokiaľ s takýmto návrhom nesúhlasí. Žalobca mal možnosť vyžiadať si od žalovaného - banky návrh úverovej zmluvy bez obsiahnutej rozhodcovskej doložky a v takom prípade by sa prípadné spory z obchodu s takýmto klientom riešili postupom podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, resp. Civilného sporového poriadku, avšak žalobca toto právo nevyužil a úverovú zmluvu s obsiahnutou rozhodcovskou doložkou podpísal.

9. Žalobca tiež namietal procesný postup súdu prvej inštancie, že mu nebolo doručené podanie žalovaného, v ktorom tento vzniesol námietku podľa § 5 odsek 1 CSP, preto nemal žalobca žiadnu možnosť vyjadriť sa k danej námietke, nakoľko sa o jej vznesení zo strany žalovaného dozvedel až z doručeného uznesenia. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na § 5 ods. 1 CSP, podľa ktorého na námietku žalovaného uplatnenú najneskôr pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patrí, súd skúma, či sa spor nemá prejednať a rozhodnúť v rozhodcovskom konaní. Žalovaný vzniesol námietku právomoci v rámci svojho prvého procesného úkonu podaním doručeným súdu dňa 27.03.2017, na základe ktorej dospel súd prvej inštancie k záveru, že podľa dohody strán sporu má byť predmetná vec prejednaná v rozhodcovskom konaní. Súd prvej inštancie sa tak s námietkou právomoci žalovaného stotožnil a dospel k záveru, že vec uplatnená v konaní sa má prejednať a rozhodnúť v rozhodcovskom konaní, preto konanie podľa § 6 ods. 1 CSP zastavil. Odvolací súd dodáva, že nedostatok právomoci spôsobuje vždy neodstrániteľnú vadu konania s nevyhnutným následkom vo forme uznesenia o zastavení konania a vydanie uznesenia o zastavení konania musí po indikovaní nedostatku právomoci nasledovať bezodkladne, pričom pojem „bezodkladne“ je potrebné v zmysle ústavnokonformného výkladu právnych noriem obsiahnutých v CSP vykladať ako „okamžite“.

10. Je potrebné uviesť, že žalobca v podanom odvolaní neuviedol žiadne podstatné skutkové tvrdenia, či právne argumenty. Súd prvej inštancie napadnuté uznesenie vo všetkých jeho častiach riadne odôvodnil, zároveň sa vyčerpávajúco vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie a odvolací súd sa s týmto odôvodnením súdu v plnej miere stotožňuje. Obsah odvolania žalobcu nebol preto spôsobilý spochybníť správnosť záverov odvolaním napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také rozhodujúce skutočnosti, ktoré by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. Súd prvej inštancie teda rozhodol správne, pokiaľ predmetné konanie zastavil. Vzhľadom na tieto skutočnosti odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správne potvrdil.

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

13. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

14. Podľa 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

15. Podľa 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

16. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, keďže bol v odvolacom konaní plne úspešný.

17. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 tretia veta zák. č. 757/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).